DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
17. november 1993 *

I sag C-134/92,

angående en anmodning, som Landgericht Braunschweig i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Burkhard Mörlins

mod

Zuckerfabrik Königslutter-Twülpstedt AG,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 77, s. 4),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G.F. Mancini, og dommerne M. Diez de Velasco, C.N. Kakouris, F.A. Schockweiler og P.J.G. Kapteyn,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— sagsøger i hovedsagen, Burkhard Mörlins, ved advokat Bernhard Tammen, Braunschweig

* Processprog: tysk.

— den tyske regering ved Ministerialrat Ernst Röder og Regierungsdirektor Claus-Dieter Quassowski, begge Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Ulrich Wölker, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Rolf Winkler, Bruxelles,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 27. maj 1993 af Zuckerfabrik Königslutter-Twülpstedt AG ved advokat B. Huck, Braunschweig, og af Kommissionen,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 16. september 1993,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 7. april 1992 indgået til Domstolen den 27. april 1992 har Landgericht Braunschweig i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker (EFT L 177, s. 4, herefter benævnt »forordning nr. 1785/81«).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst i en retssag mellem Burkhard Mörlins (herefter benævnt »Mörlins«) og Zuckerfabrik Königslutter-Twülpstedt (herefter benævnt »Zuckerfabrik«) om tildeling af leveringsmængder for sukkerroer i henhold til årlige kontrakter.

3 Mörlins er sukkerroedyrker og bosiddende i Tyskland, og han er aktionær i Zuckerfabrik. Ifølge selskabets vedtægter skal aktionærerne levere deres produktion af sukkerroer til selskabet.

4 Forordning nr. 1785/81 indeholder bl.a. en kvoteordning vedrørende sukkerproduktionen. I henhold til denne ordning *opdeles* sukker i tre kategorier, A, B og C; for de to første kategorier er der fastsat en kvote. Der gælder prisgarantier for sukker i kategori A og B, og mindsteprisen for B-sukker er lavere end mindsteprisen for A-sukker.

5 Det fremgår af artikel 30 i forordning nr. 1785/81, at der i kontrakterne om levering af sukkerroer bestemt til sukkerfremstilling sondres mellem sukkerroerne alt efter, om den mængde sukker, der skal fremstilles af disse, hører til kvote A eller til kvote B.

6 Det fremgår af sagens akter, at Zuckerfabrik i henhold til denne bestemmelse har tildelt Mörlins leveringsmængder for sukkerroer inden for såvel A-som B-kvoten. Mörlins finder, at disse mængder skal omfordeles på en sådan måde, at der foretages en forhøjelse af de mængder, der er blevet tildelt inden for A-kvoten, og har ved Landgericht Braunschweig påstået Zuckerfabrik tilpligtet at indgå en ny kontrakt om levering.

7 Landgericht Braunschweig har anført, at sagen rejser problemer angående fortolkningen af fællesskabsretten, og den har derfor besluttet at forelægge følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) I hvilket omfang er navnlig artikel 7 og 30 i Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 til hinder for at anvende konkurrencereglerne i tysk kartelret og reglerne i tysk aktieselskabsret om accessoriske leveringsforpligtelser ved bedømmelsen af de kriterier, sukkerfabrikanterne skal overholde ved fordelingen mellem sukkerroesælgerne af de mængder sukkerroer,

som de før udsåningen tilbyder at købe med henblik på fremstilling af sukker inden for mængderne i kvote A og B?

2) Hvilke kriterier er indeholdt i den fælles markedsordning for sukker, der skal overholdes i national kontraktret som umiddelbart gældende ret ved indgåelse af aftaler om køb og salg af sukkerroer, med hensyn til fordelingen af de mængder sukkerroer, som fabrikanten tilbyder at købe inden udsåningen med henblik på fremstilling af sukker inden for mængderne i kvote A og B?«

8 Hvad nærmere angår de faktiske omstændigheder i hovedsagen, de nationale retsregler, retsforhandlingernes forløb samt de skriftlige indlæg, der er indgivet for Domstolen, henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

9 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret i det væsentligste oplyst, om forordning nr. 1785/81 er til hinder for i forbindelse med fordelingen af mængderne af sukkerroer på sælgerne at anvende princippet i tysk kartelret om ligebehandling af leverandører og grundsætningen i tysk selskabsret om ligebehandling af aktionærerne i et aktieselskab, hvis aktionærer har accessoriske leveringsforpligtelser. Med det andet spørgsmål anmoder den nationale ret Domstolen om at angive, hvilke kriterier der opstilles for denne fordeling i den fælles markedsordning for sukker. Da disse spørgsmål hænger nøje sammen, skal de undersøges under ét.

10 Det skal for det første bemærkes, at artikel 30 i forordning nr. 1785/81 indeholder bestemmelser om, hvordan mængderne af sukkerroer bestemt til sukkerfremstilling fordeles på sælgerne. Ifølge artikel 30, stk. 5, skulle gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes efter fremgangsmåden i artikel 41. Det fremgår af formuleringen af artikel 30, stk. 5, at de kriterier, sukkerfabrikanterne skal overholde ved fordelingen på sukkerroesælgerne af de mængder sukkerroer, der skal indgås kontrakt om inden udsåningen, også hører til disse bestemmelser. Sådanne gennemførelsesbestemmelser er dog endnu ikke blevet fastsat.

11 For det andet bemærkes, at der i artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 1785/81 indrømmes Rådet ret til at fastsætte rammebestemmelser, som brancheaftaler samt kontrakter mellem sælgere og købere af sukkerroer ifølge artikel 7, stk. 1, skal være i overensstemmelse med.

12 Det skal i denne sammenhæng understreges, at heller ikke Rådets forordning (EØF) nr. 206/68 af 20. februar 1968 om fastsættelse af rammebestemmelser for kontrakter og brancheaftaler vedrørende køb af sukkerroer (EFT 1968 I, s. 19), som ikke er blevet ophævet ved forordning nr. 1785/81, indeholder nogen bestemmelser om fordelingen af mængderne af sukkerroer på sælgerne.

13 For det tredje skal der henvises til artikel 7, stk. 5, i forordning 1785/81, hvorefter den pågældende medlemsstat kan træffe de nødvendige foranstaltninger til varetagelse af de berørte parters interesser, såfremt brancheaftaler ikke findes.

14 Endvidere indeholder Rådets forordning (EØF) nr. 741/75 af 18. marts 1975 om særlige regler for køb af sukkerroer følgende bestemmelser i artikel 1, stk 1:

»Når der ikke er truffet aftale i form af brancheaftaler om fordelingen mellem sælgerne af de mængder sukkerroer, som fabrikanten inden udsåningen tilbyder at købe til fremstilling af sukker inden for grænserne af basiskvoten, kan den pågældende medlemsstat fastsætte regler for fordelingen.«

15 Af alle disse bestemmelser fremgår for det første, at fællesskabslovgiver ganske vist har kompetence til at fastsætte de nærmere bestemmelser om fordelingen mellem sælgerne af de mængder sukkerroer, som fabrikanten inden udsåningen tilbyder at købe for at fremstille sukker inden for kvote A og B, men at lovgiver endnu ikke har vedtaget regler herom.

16 Det skal endvidere fastslås, at medlemsstaterne i tilfælde af, at der ikke findes fællesskabsbestemmelser eller kontrakter, som er indgået inden for rammerne af en brancheaftale, i medfør af de nævnte forordninger er berettiget til at foretage denne fordeling i henhold til bestemmelserne i deres egne nationale ret.

17 Heraf følger, at forordning nr. 1785/81 ikke er til hinder for at anvende national kartel- og selskabsret på spørgsmålet om fordelingen af sukkerroemængderne inden for kvote A og B på sælgerne af sukkerroer. Selv om medlemsstaterne er beføjet til at anvende deres nationale ret, er de imidlertid ikke fritaget for at overholde de principper og almindelige regler, der gælder for den fælles landbrugspolitik.

18 De præjudicielle spørgsmål skal derfor besvares således, at da der i fællesskabsretten endnu ikke er fastsat kriterier for fordelingen på sælgerne af de mængder sukkerroer, som fabrikanten før udsåningen tilbyder at aftage for at fremstille sukker inden for kvote A og B, er forordning nr. 1785/81 ikke til hinder for i forbindelse med denne fordeling at anvende et princip i national kartelret om ligebehandling af leverandører og et princip i national selskabsret om ligebehandling af aktionærerne i et aktieselskab, hvori der påhviler aktionærerne accessoriske leveringsforpligtelser. Selv om medlemsstaterne er beføjet til at anvende deres nationale ret, er de imidlertid ikke fritaget for at overholde de principper og almindelige regler, som gælder for den fælles landbrugspolitik.

Sagens omkostninger

19 De udgifter, der er afholdt af den tyske regering og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Landgericht Braunschweig ved kendelse af 7. april 1992, for ret:

Da der i fællesskabsretten endnu ikke er fastsat kriterier for fordelingen på sælgerne af de mængder sukkerroer, som fabrikanten før udsåningen tilbyder at aftage for at fremstille sukker inden for kvote A og B, er Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker ikke til hinder for i forbindelse med denne fordeling at anvende et princip i national kartelret om ligebehandling af leverandører og et princip i national selskabsret om ligebehandling af aktionærerne i et aktieselskab, hvori der påhviler aktionærerne accessoriske leveringsforpligtelser. Selv om medlemsstaterne er beføjet til at anvende deres nationale ret, er de imidlertid ikke fritaget for at overholde de principper og almindelige regler, som gælder for den fælles landbrugspolitik.

Mancini Diez de Velasco

Kakouris Schockweiler Kapteyn

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. november 1993.

J.-G. Giraud G.F. Mancini

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling